

R.D. Jacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

8. De aliis nonnullis Pontificibus invobandis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

tens sanè Intercessor contra pestem, de quo in eius vita apud Sarrum 6. Aprilis sic legimus: Constantiopolitana pestis grassabatur, ut nisi hic à Deo elegerit, tamquam alter Phinees obstitisset, omnis gratia intercessisset. Quomodo autem placatus est Deus? Supplicationibus quas ipse adhibuit piensissimè à sanctissima magna Ecclesia usque ad eam Dei Genitricis Mariæ. Dum igitur supplicationes fierent, pepercit Deus populo, Angelumque cohibuit qui civitatem sine intermissione percutiebat. Imitatus est hac in re Vir admirabilis Davidem Prophetam, qui de ebaccharum peste propter populi enumerationem, dicebat ad Deum: *Ego peccavi, isti qui peccaverunt? Dem ego peccavi.* Hac in vita S. Eutychij Patriarchæ Sarrus ex Metaphraste.

2. Reg. 24

S. Carolus Borromeus.

lib. 4. de Consideratione ad Eugenium.

Ecclesi. 44

Denique inter Episcopos & Pastores sanctitate & zelo præstantes, potentes apud Deum pro averrenda a plebe pestilentia, eminet S. Carolus Borromeus nostro sæculo celebris & Sanctorum factis recens adscriptus. De illo sic legimus in lectionibus Officij Romani *Quo tempore pestis Mediolani grassabatur.* S. Carolus domesticam suppellectilem in egenos alienos contulit, super nudam in pestiferam tabulam recumbens illos, morbo laborantes statim in vias, patris non respiciens afflicti & Ecclesie sacramenta propriis manibus administrans, mirum in modum solabatur. Humillimus inter precibus reconciliator accedens, publicam supplicatione indicta, sine sibi ad collum alligato, nudis pedibus, etiam offendiculo cruentatis, crucem bajulans semetipsum pro peccato populi hostiam offerens, divinam indignationem avertere satagebat Ita Breviarium Romanum.

O ergo Vivum potentem operè & sermone! O Pastorem de numero eorum, de quibus dicebat S. Bernardus. *Euerunt ante te qui se voros omnibus peccandis exponerent. Pastores opere & nomine gloriantes, sibi sibi repautes indignum, nisi quod salutis obtinere putarent non quarentes que sua sunt, sed impendentes. Impendere curam, impendere sub.* Idem S. Paulinus, qui cum laudaret, quod omnia sua dedisset pauperibus, sic ait: *Facile fuit ea, que nobis sum non intulimus in hunc mundum, nec potest ramus auferre nobis, quem, quasi mutuum a redere. Nec ut cutis à carne distrahimus, sed ut vestem à corpore deposuimus. Nunc opus est, ut que verè nostra sunt, dependamus Deo, & cor, & animam, & corpora nostra exhibentes in hostiam vivam. Quæ enim nobis gratia, si in alieno tantum fideles fuerimus, nisi de proprio servamus? Ita ipse epistolæ ad Carolum Sacerdos magnus, qui in diebus suis placuit Deo, & in tempore iracundiæ factus est reconciliatio.*

Ecce et usque in hoc tempus reconciliator ex istis, qui cum pietate & fiducia eius implorant auxilium, quia de ipso & de ipsius similibus verum est illud: *Isti sunt viri misericordis, quorum pietates non defuerunt.* Utique nec deerit pietate & misericordia vique in fiam sæculis, qui sibi verè fac-

tint devoti. Eius notissimè auxilium manifestè perceperunt Cives Namurcenses in pestilentia, quæ gravissimè in civitate eorum saeviebat. Cum enim Reverendissimus eorum Episcopus Engelbertus Sodalitium sacrum sub Titulo S. Caroli Borromei ad sedendam pestilentem luem, per plures annos ibidem grassantem, piè & celebriter instituit, & ad ventantibus indulgentijs, & confirmatione dicti Sodalitij celebre Sacrum & Supplicationem instituit Episcopus, & Sodalitio multa magna pietate se adscribit petijissent. Hac de re nuper mihi facta est fides Namurci à personis pietate & doctrina præstantibus; & hæc est totius populi vox ibidem.

An. 1639

Dicendum ergo hic & orandum! *Sancti Pastores & Episcopi gregis Domini, eiusque Tutores & Patrones, pro illo intercedere dignemini in sua afflictione.* S. Gregorius, qui Litaniae & Processiones supplices contra pestem nos docuit: S. Remigi qui per Pallam in sepulchro suo delatam luem pestiferam sedasti. S. Eligii in cuius honorem Sodalitas erecta à morbo pestilentia est libera: S. Macari qui peste moriens pro plebe Mediator fuit: S. Carole & omnes Sancti & Magni Sacrosacerdotes, qui in tempore iracundiæ reconciliatio fuitis, & Deo placuistis, intercedite pro nobis assistite, &c.

CAPVT VIII.

Oratio inter eos, quos Ecclesia Confessores non Pontifices nominat, plurimi in flagello peccientia invocantur, quia eorum opem varij populi sunt experti, Paucos propono.

Non repero S. Rochum, cuius vita nota est, & sanctitates imperitæ per varias Italiae Civitates: cuius & imago Constantiæ tempore Concilij vniuersalis delata trucelestissimam ibi pestem dispulit. De S. Rocho vide specialiter à nobis dicta, cum de Pestis eius egimus in Vite Florigera.

1. Inter antiquos recentemur S. Antonium, cuius opem ab antiquis sæculis pestiferentur pij, non viadictam impij. Notum Belgis, quod Siluæ ducis anno 1566 accidit eorum plurimis testibus. Cum Calvinistæ dese virent in imagines, inciderunt in imaginem Sancti Antonij nonnulli sceleratissimi. Quam cum scirent à Catholicis honorari, quod S. Antonius contra pestilentem ignem solet inuocari, eò magis in eam debacchari lunt cum blasphemis vocibus. Fune enim collo, imaginis iuncto, eam duo traxere per civitatem, vtro loco publico incendio traderent, has adijcentes cum improprio voces: *Sic contra ignem sacrum patrociniaris, te ab igne eripis, & agnoscamus virtutem.* Verù non impune impij abicellerunt. E vestigio peste (quam Dni Antonij tam olim appellauerunt Cheliani; quod eam suo depellat patrocini) correpti sunt, totoque corpore inflati granorum piperis ignis ille couijce, Domum se recipiunt infelices, plaga quo

De alijs nonnullis non potesticius invocanda.

nonnullis non potesticius invocanda.

nonnullis non potesticius invocanda.

nonnullis non potesticius invocanda.

nonnullis non potesticius invocanda.

plagaque eorum socij deterriti, rogam accensum delectum tropidi. Tam atroci autem conlumbabant incendio toto corpore, ut postmodum animam infelicem exhalant, & functa reliquerunt cadavera variorum colorum stigmatibus caruleis, prasinis, atris insignita. Peruorum id fuit toti ciuitati Siluaduceni in Brabantia, & pei Notarios & Scriptores Fide dignos publicis tabulis mandatum.

S. Bernardinus Senens.

V. Vitam eius.

2. Inuocandus etiam Sanctus Bernardinus Senensis, qui peste infectis maxima charitate inseruit, & alios secum ad id locos induxit. Audi eius zelum. Sciente peste anno 1440 in quem incidit Iub. l. us, innumeri peregrini Romam euntes & redeuntes confluabant in Hospitale B. Virginis de Scala in ciuitate Senensi, augebaturque numerus agrorum & morientium. Locus ob terrorem ita erat horrois, ut non reperirentur qui inseruissent, proposita etiam magna mercede Bernardinus unum agens vigesimum, zelo pio incitatus est, ut huic subueniat necessitati. Nihil metuens contagium, imò vltimò se morti offerens, suscepit ministerium, ut Christo in membris letuaret. Cumque solus non sufficeret ob multitudinem, duodecim pios adolescentes efficacissimis verbis adhortatus est, ut secum curam susciperent, ostendens quomodo agris seruientes, Christo seruiunt, & tali occasione si moriantur, Christo mori, qui pro eis mortuus est, quo nihil optabilius Christiano. Deinde addidit: *Videte Fratres ignem accensum quo penè Orbis confragrat, securis arbori admetata est: saltem messem solliciti. Quid nobis de vita prorogatione possumus polliceri, a iis quotidie videmus mori, & quidem in timore solales. Nos si in charitatis officij obierimus, ad Deum euoluemus. Si evaserimus, tota vita letabimur hac officia Christo præstitisse in pauperibus, memores niti apud eum carere mercede. Si vero evigilamus, siue moriamur, non possumus Deo seruium non lucrari. His persuasi adolescentes, locos se adiungere magna constantia & zelo.*

3. Qui pestiferis in se uicinis corripit pestis, & morri sunt.

4. Illi qui peste laborarunt.

3. Inuocari possunt cum Sancto Bernardino omnes, qui peste infectis seruiunt, & idèò morientes in gloriam translati sunt. Hos Martyrum numero adscribit Martyrologium Romanum, dū 28. Februar. sic loquitur: *Alexandria commemoratio Sanctorum Presbyterorum, Diaconorum, & aliorum plurimorum, qui tempore Valeriani Imperatoris, dum pestis grassaretur sauisissima, morbu latiorantibus ministrantes, libentissimè mortem appetere: quos velut Martyres religioforum fides venerari consuevit.* Hæc ibi. Hos plurimis laudibus profectus est Sanctus Dionysius Episcopus, Alexandrinus apud Eusebium lib. 7. cap. 16. & 17. ubi ait: *Plurimum hi à populo laudati, adeo ut istud genus mortis, quod propter incredibilem pietatem & robustam fidem, suscipiebatur, nihil à martyrij splendore abesse crederetur.* Ita Eusebius.

4. His adiungendi quicumque in caelos euolant, cum prius in corpore suo epidemicam pestem per patientiam & resignationem perfectam in di-

uinam voluntatem, pertulissent. Magnus est talium numerus, quia per angustias huius ægritudinis multos Deus solet probare, & ad gloriam provehere.

Admirabile est quod hæc de re legitur ex Archibus Conuentus Antverpiensis de Theodenco à Monasterio Franciscano. Fuit Vir Apolliticus, concionibus & catechismis sua ætate Belgium illustrans. Cum Bruxellis anno 1489 grauisima pestis sæuere, mortuus Pastoribus, obtenta licentia Superiorum, suam obtulit operam. Et ne Conuentum iusticeret, in publico toto Tentorium erexit, atque in eo Mensam in modum Altaris, ad reponenda Sacramenta infirmis, contiuò ministranda. Deinde totam ciuitatem obsequitabat, ut morientibus succurreret, morum præfatus qui propria morte obturati erant ante alios. Erat illi comes quidam Sacerdos, qui licentia & nolâ Sacramentum gestantem præibat, donec pestilentia iubilans est Theodoricus nullum vitra ministrum repertus, ipse met licentia pensâ suam ad Choidam dextrâ Ciborium, sinistra noian: gestans, vitrumque officium impleuit. Cum hinc ob ventum lumen in Tentorio letuare acquireret, a Coctore cereuisiæ ad ades propius inuitatus, cubiculum habuit. Mirum dictu! Cum omnium Braxatorum officina: infectæ essent, hæc sola mansit immunita. Immo experientia compertum, omnes ex cereuisiâ huius officinæ biberentes, si ægri forent, sanati, si sani, præterierunt: quod meritum eius adscribendum. Durauit pestis annis duobus, & triginta tria millia absumptis: quibus dicitur Theodoricus triginta duobus millibus Sacramenta administrauit. Cum autem luce cessante hortaretur plebem ad gratiarum actionem, dixit sibi à Deo reuelatum, duos tantum damnatos ex triginta duobus millibus: vnum quia in fine vitæ desperasset, alterum quod confitei nolueret. Hæc ex Archibus Antverpiensibus.

Attende igitur hîc quot millia per angustias pestilentia: Deus ad te vocet quotannis. Illi compati possunt his, qui similiter angustiantur, quia didicerunt experientia compassionem. Idèò sub titulo generali inuocari possunt.

Sunt verò & nonnulli celebres Sanctorum catalogo adscripti, qui peste sunt defuncti, tunc inuocandi.

S. Rochum sæpius peste percussum, act. ndem in carcere peste ossille, passim tradunt Scriptores vitæ eius: De quo aibi egi in eius Felis.

S. Ludovicum Regem Gallia: in Syria peste sublatum, & ad æterni Regni gloriam translatum, pro comperto habetur.

S. Guidonem Anderlaci propè Bruxellas pestilentia defunctum testatur Molanus, & alij in eius vita.

S. Bernardum Senensem, Institutorem Ordinis Montis Oliveti, pestilentia etiam vitam suam finisse tradit Bzouius ad annum Domini 1348.

S. Nico-

Nominis
causa
Sancti
tempore
peste
venerunt
quæ pesti
defuncti

ANTIQ

S. Nicolaus Rouennas Ord. S. Domini ei eodem castro laborantem fecit. Tantis exhalabat factor, morbo obijt an. 1398. Et B. Contraoinus Brixienfis vt nemo ei veller ministrare, nec accedere quis eiusdem Ordinis an. 1429.

S. Hemelinus Presbyter Fenaci prope Thinas color, & febre pestilentie defunctus ferur. Fuit hic afflatus, S. Ramoldi Patroni Mechliniensis.

Hi omnes tempore pestilentie specialiter invocari possunt, & plures alij occurrent diligenter legenti vias Sanctorum. Multos enim reperiet vel morbum istum passos, vel in alijs illum sanantes.

Inter eos qui recenter Romano Calendario adscripti sunt, reperio S. Hyacinthum Ordinis S. Domini in Polonia multos a pestilenti carbone sanasse sola sua benedictione.

S. Franciscus de Paula transiens per Civitatem Bormensem visitavit & sanavit omnes peste infectos.

SS. Ignatij & Xaverij Reliquijs & invocatione multi evaserunt pestilentia iam contracta incoluimus.

SS. Bernardi & Francisci intercessione multo citius sanificere ab eodem morbo.

Sed hos paucos in tanto numero recensuisse sufficit, quorum precibus plurimum proderit in pestilentia se devotissime commendare, & deprecando dicere: Omnes Sancti qui peccatis servare ex charitate dignati estis: Omnes SS. qui peccatis afflicti estis in gloriam assumpti: Omnes Sancti qui dono Dei hunc latibiferum morbum sanastis, intercedite pro nobis hac luce afflictis, &c.

C A P V T X.

De Sanctis Virginitibus & mulieribus in pestilentia invocandis.

Postremo nonnulla de sexu femineo commemoranda sunt, quarum specialiter in flagello pestilentie patrocinium implorandum. In primis memini oportet quam potens sit S. Anna, Mater Martæ, Avia Christi. Hi Tituli satis monent nos ad eam in necessitatibus recurrendo hand repullam passuros. Erat hac præsexim adventitate per S. Annam familias pijs protegi norunt. Christo Iesu, & Mariæ, & Annæ devoti. Vnde multi suis tunc inscribunt ædibus & portis hæc titia nomina, IESUS, MARIA, ANNA.

SS. Maria Magdalena & Marthæ.

2. Non etiam prætereunda est S. Maria Magdalena, quæ inter mortales agens lacrymis pijs peccatis impetrare vitam mortuo Lazaro: quanto facilius inter Beatos vivens ægris fortentibus poterit impetrare sanitatem, aut sanis protectionem? Nec ab ea disjungenda est Mariæ Soror eius, quæ & cooperata est suscitatori Lazari, & multa habet apud Deum privilegia, quia Christi Iesu Hospita.

S. Catharina Senensis.

3. Invocandam & hic propònimus S. Catharinam Senensem, quæ erga afflictos fœdido & contagioso morbo charitate excelluit. Quod cum variis declaravit occasionibus, illud in primis memorabile est, quod circa quandam Soror Ord. S. Domini dicit, & efficit vt nullis afflictionum tenebris, nec ipsa

Mariale.

Y

ipia

castro laborantem fecit. Tantis exhalabat factor, vt nemo ei veller ministrare, nec accedere quis posset nisi obtructis naribus. Hoc audiens Virgo Christi, iucunda facie ipsum adijt, & obsequium obtulit. Decegebat vlcus, abstergebat, elucebat, nihil horrois præ se ferens, obstupescere ipsa ægræ. Tamidit Satan; & cum Virginis voluntatem evertere non posset, quodam die febre intolerabili evertere conatus est stomachum prope vlcus ad vomitum. At Virgo hæc mansit constantissima, & seiplam sic allocuta est: Sicine abominaris ô mihi Sororem tuam Christi sanguine redemptam, cum in deteriore valeas incidere ægritudine? Sic te extimulas, osque & nates in pectus ægrorantis inclinas, vlceri applicuit, & permansit, donec caro spiritui subderetur, & donec ægra clamaret. Cessa, cessa, ô Elia, nolite adeo immani pudore corrumpere. Ita habet eius vita apud Suriium cap. 9. Quæ ergo tanta compassione ferebatur erga afflictos ægritudine, an putas nunc eam compassionem depoluisse, & oblivioni tradidisse, & denegari se contigebat succurrere.

Sed & ipsa dum viveret, tres peste laborantes suâ oratione sanasse legitur, inter quos fuit P. Raymondus eius Confessarius, Ecce quam potens est coram Deo eius oratio & intercessio.

4. Addamus & S. Catharinæ S. Lydinam, Virginem Schiedamensem in Hollandia. Hæc cum perpella fuerit molestias & cruciatus indicibiles triginta & amplius annis, ceterè didicit ex his quæ pilla est ægris & afflictis compati, eisque vel patientiam impetrare, vel sanitatem.

S. Lydinæ

5. Invocatur & in Belgio S. Lugardis, Virgo Aquariensis, vbi & corpus eius colitur, loco non lōgè à Nivellis distante in Brabantia. Hæc dum ægra foret, prædixit pestilentiam in Monasterium suum Aquariense Ord. D. Bernardi, mox à morte sua venturam sed statim etiam cessaturam; quod quidem eius meritis adscribitur.

S. Lugardis

6. invocatur & in Sicilia B. Rosalia Virgo, cuius sacras corporis exuvias Deus paucis abhinc annis, post quingentorum ferè annorum latebras miraculorum multitudine coruscantes, ad salurem Sicilia, totiusque Italiæ mirè patefecit, dum per eandem communem pestis lucem omnia populantem stetit & sustulit. Quocirca illustrissimus Archiepiscopus ac Senatus, Populusque Banormitanus illas publicis colendas honoribus exposuit anno Iubilæi 1625. Vide vitam eius compendiosè apud Cornelium à Lapide in cap. 24. Eccl. pag. m. hi 21.

B. Rosaliæ

7. Claudat agmen S. Genouefa, quæ piè solet invocari in tempore inacidie, & in pestilentie flagello. Sicut cereus quem nocte ad orationem præferebat vento extinctus, mox ipsa orante ab Angelis est accensus, ideoque eius imagini subscribitur: Non extinguatur in nocte lucerna eius. Sic & ipsa his qui in nocte tribulationis sunt, lucem accendit, & efficit vt nullis afflictionum tenebris, nec ipsa

S. Genouefa

Prov. 31